

С

ього травневого недільного ранку дівчина, якій належало викликати сенсацію у Нью-Йорку, ірокинулася дуже рано, зважаючи на те, як вона провела минулу ніч. Ось вона ще спить, а ось уже за хвилину сну наче й не було, а натомість її огортає відчай. Це був той відчай, який вона відчувала вже, мабуть, не менше двох тисяч разів, а календарний рік, як відомо, налічує 365 ранків. Як правило, причиною її відчаяю були докори сумління, подвійні, адже вона знала, що в подальших її діях також не буде нічого доброго. Конкретними причинами цих хвилин страху та самотності не завжди були слова або вчинки, які, здавалося, мали ці почуття викликати. Тепер, цього року, вона зробила великий крок уперед. Достатньо великий, щоб усвідомити, що зроблене чи сказане нею минулої ночі не було єдиною причиною. Її поведінка вночі, яку вона скильна була звинувачувати у відчай, що приходив уранці, часто буvalа поганою, проте не настільки, щоб нею можна було пояснити всю бездонність її розлуки. Вона усвідомила, хай навіть ще неясно і лише після того, як переборола свою скильність бути нечесною із самою собою, що відчай став її звичкою. Вона далеко відійшла від первинного відчая, оскільки

виробила звичку ігнорувати справжню, основну причину всього того розпачу, який міг переслідувати її ціле життя.

Раніше була одна причина.

Але за роки вона навчилася не думати про неї, в надії відштовхнути її від себе і самій від неї відірватися. Наставали ранки, деякі з них — аж пополудні, вона прокидалася у відчай і починала пригадувати, що такого вона зробила, перш ніж піти спати, що могло наповнювати її таким жахом сьогодні. Вона пригадувала, і на якусь долю секунди в її голові з'являлася думка «О так, я пам'ятаю!», після чого на основі спогаду про свій безумовно поганий учинок вона починала вибудовувати пояснення. І тоді наставала фаза внутрішніх прокльонів і крику, шепотіння мерзотних самообвинувачень. Не існувало жодного поганого слова, яким би вона не обізвала себе під час цих несамовитих нападів самобичування. Вона шепотіла й шепотіла слова, які вживають, коли хочуть підштовхнути когось до вбивства. Згодом це виснажувало її фізично і залишало в стані знесиленої непокори — однак не настільки знесиленої, щоб здаватися такою будь-кому іншому. Для всіх інших вона була втіленням непокори; але вона знала, що це були лише слова. Порожні слова.

Перш за все, потрібно встати з ліжка й одягнутися. Цього недільного ранку вона зробила те, що частенько робила, трішки потішивши себе. Зав'язка піжами, що була на ній, розв'язалася уночі, дівчина розгорнула піжаму і засміялася. «Цікаво, де він», — сказала вона сама до себе.

Вона піднялася із ліжка, знову загортуючись у піжаму. Їй було важко тримати рівновагу, і вона була добряче напідпитку, проте таки обійшла цілу квартиру, так його і не знайшовши. Це була велика квартира. В ній була простора кімната з роялем та багатьма громіздкими родинними меблями, а в одному куті, там, де була книжкова полиця, можна було побачити багато збільшених фотознімків чоловіків та жінок, хлопчиків та дівчаток, верхи або поряд з осідланими конями. На одному знімку була дівчинка в двомісному візку, запряженному конем, але, придивившись пильніше, можна було помітити ремінець, якого, очевидно, тримав конюх, що не потрапив у кадр. У кілька рамок для світлин було вставлено блакитні стрічки, котрі вручали, як нагороду переможцям, на сільському ярмарку в Коннектикуті. Декілька фото яхт, що, як можна було виявити при уважнішому огляді, були не різними яхтами, а копіями тієї самої яхти з клубу «Саунд-Інтер». Одне фото човна на вісім весел, у якому сидять люди; і ще одне — весляра, з довгим веслом у руках. Цей знімок вона оглянула дуже уважно. Він був коротко підстриженим і вдягненим у короткі, товсті шерстяні шкарпетки, бавовняну сорочку з трьома гудзиками на шиї та маленькою буквою на місці, де розташоване серце, а сусpenзорій і те, що було під ним, утворювали по центру плавок складки. Її здивувало те, що він вивішував такі фото в цій кімнаті, де їх точно бачать підростаючі дівчатка. «Але вони ніколи не впізнають його на цій фотографії, якщо тільки ніхто їм не проговориться».

Їдальня виявилася майже такою ж просторою, як і попередня кімната. Вона навіювала думки про різні м'ясні страви, політі густою підливою. У квартирі було ще чотири спальні, не рахуючи тієї, де вона провела ніч. Дві з них належали дівчаткам, одна — прислuzі, і ще одна — жінці. В останній вона затрималась трохи довше.

Вона відкрила гардероб і оглянула одяг. Подивилася на ліжко, охайнє та свіже. Вдихнула аромат пляшечок на нічному столику і відчинила дверцята ще одного гардероба. Першим, що вона побачила, була норкова шуба, і це було єдиним, що вона побачила насправді.

Вона вийшла з кімнати, повернулася до його спальні і зібрала свої речі: туфельки і панчохи, трусики і вечірню сукню. «Я не можу одягнути цього. Я не можу вийти на вулицю у такому вигляді. Я не можу вийти серед білого дня у вечірній сукні та плащі». Вечірній плащ, точніше, накидка з каптуром, лежав акуратно складеним на кріслі, де його залишили. Але коли вона ще раз подивилась на вечірню сукню, минула ніч пригадалася їй більш виразно. Сукня була розірвана, роздерта спереду до самого пояса. «Сучий син». Вона жбурнула сукню на дно одного з його гардеробів і скинула з себе піжаму — його піжаму. Прийняла душ і повільно витерла себе насухо багатьма рушниками, після чого кинула їх прямо на підлогу, а тоді взяла його зубну щітку і підставила її під кран із гарячою водою. Вода була такою гарячою, що її неможливо було торкнутися, тож дівчина вирішила, що зможе таким чином стерилізувати щітку. Це